

странствувание по море и по разни чужди пристанища, да пригърнатъ радостно кой майка и баща, кой невѣста съ мили чада, кой скъпа годеница, или други свои близки и познати.

Всички сме на кракъ. Услужливиятъ капитанинъ, веселъ и бодъръ, иде къмъ насъ съ любезно „добро-утро“! и ни носи радостната вѣсть, че, за голѣмо негово съжаление, слѣдъ малко ние ще се раздѣлимъ съ него и съ повѣренія нему параходъ „Ettore“.

И наистина, на 13-и августъ, петъкъ, часа тъкмо на 11 прѣди пладне нашиятъ параходъ посрѣдъ поздрави и необикновенъ шумъ спира и хвърля котва прѣдъ гр. *Триестъ*, послѣдния и главния пунктъ на нашето мореплаване. Извънредно движение въ самото пристанище, още по-голѣмо оживление на скелята, дѣто, освѣнъ друга тълпа народъ, роднинитѣ и близкитѣ на моряцитѣ съ изписана на лицата имъ радостъ ги поздравляватъ нетърпѣливо съ махане ржцѣ или кърпи отъ далечъ.

Триестъ, главното и най-важното морско пристанище на Австрия, е хубавъ и чистъ търговски и промишленъ градъ съ около 150,000 жители. На излизане изъ парахода, слѣдъ бързо разпращаване съ добрия и вѣжливъ капитанинъ, азъ потеглихъ веднага и направо къмъ желѣзнопътната станция, отъ дѣто незабавно да тръгна за Виена. Но тукъ узнахъ, че влакъ за тоя градъ сега нѣмало, а щѣло да има само вечерята часа на 10¹/₂. Възползуванъ отъ това свободно врѣме, азъ рекохъ да пообиколя града и да се запозная съ него до колкото бѣ възможно. Като кръстосвахъ хубавитѣ му и чистички улици, едни по-широки, други по-тѣсни, и се спирахъ тукъ-тамъ прѣдъ нѣкои красиви здания, ненадѣйно до мене долѣтѣха изъ вжтрѣшността на една сграда нѣкои